

HOOFDSTUK 1

*D*e man in de sleetse fauteuil waarvan de vulling uitpuilde, deed kennelijk een dutje, want zijn kin zakte langzaam op zijn borst. Hij was lang en stevig gebouwd. Bij de achterkant van zijn nek was een tatoeage van een slang van onder zijn shirt zichtbaar geworden. In het donkere kamertje lagen zijn lange armen schijnbaar levenloos op de stoelleuning. Er kwam een vieze kooklucht uit de gang en de televisie stond aan. In de hoek van de kamer stond een onopgemaakt bed dat het grootste deel van het vuile, vlekkerige tapijt in beslag nam. Kastladen stonden open en de paar kleren die hij bij zich had lagen op de grond. Hij droeg een T-shirt, stevige laarzen en een spijkerbroek. De modder onder zijn voetzolen was opgedroogd en viel uiteen op het tapijt. Hoe vredig hij ook sliep, plotseling was hij klaarwakker. Zijn hoofd schoot met een ruk omhoog, hij sperde zijn ijsblauwe ogen open en hij kreeg kippenvel. Zijn gehoor was buitengewoon goed ontwikkeld. Hij sloot zijn ogen en luisterde, waarna hij opstond en in één stap aan de andere kant van de smalle kamer stond om zijn jas te pakken. Nu hij zijn hoofd rechtop hield, verdween de slang weer onder zijn shirt.

Luke Quentin glipte stilletjes over de vensterbank, deed het raam achter zich dicht en ging langs de brandtrap omlaag. Het was ijzig koud. Januari in New York. Hij was nu twee weken in de stad. Daarvoor was hij in Alabama, Mississippi, Pennsylvania, Ohio, Iowa, Illinois en Kentucky geweest. Hij had een vriend in Texas opgezocht. Maandenlang had hij gereisd en overal en nergens gewerkt. Veel had hij niet nodig. Hij bewoog zich als een panter en liep al op straat in de Lower East Side voordat de mannen die hij had horen aankomen zelfs maar bij zijn kamer waren. Hij wist niet wie ze waren, maar hij nam geen enkel risico. Het was hoogstwaarschijnlijk politie. Hij had twee keer in de gevangenis gezeten, voor creditcardfraude en beroving, en was zich er maar al te zeer van bewust dat ex-gedetineerden nooit een tweede kans kregen. Zijn bajesvriendjes noemden hem Q.

Hij stond even stil om een krant en een broodje te kopen, huiverde van de kou en liep weer verder. Onder andere omstandigheden had hij knap kunnen zijn. Hij had brede, sterke schouders en een scherpe kaaklijn. Hij was drieënveertig en had in totaal tien jaar gezeten. Hij had zijn volledige straf uitgezeten en was niet vervroegd vrijgekomen. Nu was hij zo vrij als een vogel. Hij was alweer twee jaar uit de bak en was tot nu toe niet in de problemen geraakt. Ondanks zijn omvang kon hij moeiteloos in de menigte opgaan, met zijn peper-en-zoutkleurige haar, lichtblauwe ogen en af en toe een baard.

Quentin liep naar het noorden en toen naar het westen, waar hij op Forty-second Street uitkwam. Hij glipte een bioscoop vlak bij Times Square in, ging in het donker zitten en viel in slaap. Het was middernacht toen hij naar buiten kwam, in een bus stapte en terugging naar de binnenstad. Hij ging ervan uit dat zijn bezoekers, wie het ook mochten zijn, allang vertrokken zouden zijn. Hij vroeg zich af of iemand in het

hotel de politie had getipt dat hij een veroordeelde was. De tatoeages op zijn hand verrieden hem. Hij had alleen niet aanwezig willen zijn toen ze binnenkwamen, en hij hoopte dat hun belangstelling verdwenen zou zijn als ze niets aantroffen op zijn kamer. Het was halfeen toen hij terug was in het sjofele hotel.

Hij nam altijd de trap. In een lift voelde hij zich opgesloten; hij wilde graag vrij kunnen bewegen. De receptionist knikte hem toe en Luke ging naar boven. Hij stond in het trapportaal vlak onder zijn eigen verdieping toen hij iets hoorde. Geen voetstap, geen deur, maar een klik. Meer niet. Hij wist meteen dat het een vuurwapen was waarvan de haan werd gespannen, en als de bliksem haastte hij zich geluidloos de trap weer af, waar hij alleen even vaart minderde toen hij langs de balie liep. Er was iets heel erg mis. Hij beseftte dat ze achter hem aan kwamen en al halverwege de trap waren. Ze waren met zijn drieën en Luke was niet van plan hen op te wachten om te zien wie ze waren. Even kwam het bij hem op dat hij zich eruit kon kletsen, maar elke vezel in zijn lijf schreeuwde dat hij moest maken dat hij wegkwam. Dus dat deed hij; hij ging er als een speer vandoor. Hij was de straat al uit toen zij naar buiten kwamen en achter hem aan gingen. Maar Luke was sneller dan wie ook. In de bak had hij aan hardlopen gedaan om fit te blijven. Mensen zeiden dat Q sneller dan de wind was. En dat was hij nu ook.

Hij klom over een hek, rende achter een gebouw langs, greep zich vast aan het dak van een garage en sprong weer over een hek. Hij liep in het drukste gedeelte van de buurt en wist dat hij niet terug kon naar het hotel. Er was iets heel erg mis, en hij had geen idee waarom. Hij had een revolver in zijn broekband geschoven en wilde niet worden opgepakt voor wapenbezit, dus gooide hij het ding in een vuilnisbak en rende een steegje in. Hij bleef rennen en dacht al dat hij ze had afgeschud, tot hij weer bij een hek kwam. Plotseling

voelde hij een hand achter zich, die hem bij zijn nek pakte en in een ijzeren greep hield. Hij had nog nooit zoiets stevigs gevoeld en was blij dat hij zijn revolver had gedumpte. Nu moest hij alleen die smeris nog zien kwijt te raken. Hij porde met zijn elleboog in de ribben van degene die hem vasthield, maar die verstevigde zijn greep en kneep hard in zijn nek. Luke werd meteen duizelig en viel ondanks zijn indrukwekkende omvang op de grond. De agent wist precies wat hij deed. Hij schopte Luke keihard in zijn rug, zodat die met opeengeklemd kaken een gesmoorde kreet slaakte.

‘Klootzak,’ zei Luke, en hij graaide naar de benen van de andere man, waardoor de agent opeens op de grond lag en ze over elkaar rolden. De agent had hem binnen een paar seconden in bedwang: hij was jonger en fitter dan Luke en verheugde zich al maanden op Q’s gezelschap. Hij had hem door alle staten gevolgd en was die week al twee keer in zijn kamer geweest, en de week daarvoor één keer. Charlie McAvoy kende Luke Quentin als zijn broekzak. Hij had toestemming van een speciale eenheid om hem nu bijna een jaar te volgen, en hij wist dat hij hem te pakken zou krijgen, al zou het hem zijn leven kosten – en nu hij hem te pakken had, liet hij hem niet meer gaan. Charlie ging op zijn knieën zitten en sloeg Lukes gezicht tegen de grond. Lukes neus bloedde hevig toen hij opkeek, net toen de twee andere rechercheurs achter Charlie opdoken. Ze waren alle drie in burger, maar het was duidelijk dat ze van de politie waren.

‘Rustig jongens, niet te wild,’ zei Jack Jones, de oudste rechercheur, terwijl hij Charlie de handboeien gaf. ‘Laten we hem nou niet vermoorden voor we op het bureau zijn.’ De moordzucht stond in Charlies ogen te lezen. Jack Jones wist dat Charlie hem had willen pakken, en waarom. Dat had Charlie hem op een avond in vertrouwen verteld toen hij

dronken was. Jack had de volgende ochtend beloofd dat hij het aan niemand zou vertellen. Maar hij zag wat er nu met Charlie aan de hand was: hij trilde van woede. Jack hield er niet van als persoonlijke vendetta's op het werk werden uitgevochten. Als Luke ook maar een poging zou wagen om te ontsnappen, zou Charlie hem neerschieten. En dat zou geen schampschot zijn, en ook geen schot in zijn been; hij zou hem ter plekke vermoorden.

De derde man van het team riep via de radio om versterking. Hun eigen auto stond een paar straten verderop en ze wilden Luke niet zo ver meenemen. Dat was een te groot risico.

Het bloed uit Lukes neus stroomde over zijn shirt, maar geen van allen boden ze hem iets aan om het te stelpen. Ze hadden geen medelijden met hem. Jack las hem zijn rechten voor en ondanks zijn bloedneus keek Luke arrogant. Hij had ijskoude ogen waarmee hij ze allemaal opnam zonder iets van zichzelf prijs te geven. Jack bedacht dat hij nog nooit zo'n ongevoelige hufter had ontmoet.

'Ik kan jullie hiervoor aanklagen. Volgens mij is mijn neus gebroken,' dreigde hij, en Charlie wierp hem een vernietigende blik toe, terwijl de andere twee mannen hem in de auto duwden. Ze zeiden tegen de agenten die voorin zaten dat ze hen op het bureau zouden treffen.

De drie mannen waren stil onderweg naar de auto, en Charlie keek naar Jack, startte de motor en ging met een bleek gezicht recht zitten.

'Hoe voelt dat nou?' vroeg Jack toen ze naar het centrum reden. 'Je hebt hem!'

'Ja,' zei Charlie stiller. 'Nu moeten we het nog bewijzen en er een rechtszaak van maken.'

Tegen de tijd dat ze op het bureau waren, maakte Luke een onbeschaamde indruk. Zijn gezicht en zijn shirt zaten onder het bloed, maar zelfs met handboeien om had hij nog praatjes.

‘Waar zijn jullie mee bezig, jongens? Op zoek naar iemand om een straatroof in de schoenen te schuiven, of de beroving van een oud vrouwtje?’ Luke lachte Charlie recht in zijn gezicht uit.

‘Sluit hem op,’ zei Charlie tegen Jack, en hij liep weg. Hij wist dat hij complimenten zou krijgen voor de arrestatie. Hij zat al veel te lang achter die vent aan. Het was gewoon puur geluk dat Quentin weer in New York was opgedoken. De voorzienigheid. Het lot. Charlie was blij dat hij hem had gepakt in de stad waar hij werkte. Hier had hij betere connecties, en hij mocht de officier van justitie graag. Dat was een taaie oude kerel uit Chicago, die vaker bereid was tot vervolging dan de meeste anderen. Joe McCarthy, de officier, had er maling aan hoe vol de gevangenissen zaten, hij was niet bereid verdachten te laten gaan. En als ze alles zouden bewijzen wat Charlie hoopte, zou het proces tegen Luke Quentin de rechtszaak van het jaar worden. Hij vroeg zich af aan wie McCarthy de zaak zou toewijzen. Hij hoopte van harte dat het een goede zou zijn.

‘Nou, wat voor flauwekul wil je me in de schoenen schuiven?’ vroeg Luke, die Jack grijnzend aankeek terwijl een agent hem enkelboeien omdeed en hem meevoerde. ‘Winkeldiefstal? Door rood licht lopen?’

‘Niet bepaald, Quentin,’ zei Jack koel. ‘Verkrachting en moord met voorbedachten rade, eigenlijk. Tot nu toe allebei viermaal. Wil je er misschien iets over kwijt?’ Jack trok vragend zijn wenkbrauwen op, maar Luke lachte weer en schudde zijn hoofd.

‘Eikels. Je weet dat je geen poot om op te staan hebt. Wat is er toch? Je hebt een paar onopgeloste moorden, dus dacht je daar mooi in één keer van af te komen door ze allemaal op mijn bord te leggen?’ Luke zag er volkomen onaangedaan uit, geamuseerd bijna, maar in zijn staalblauwe ogen blonk een boosaardige schittering.

Jack liet zich niet om de tuin leiden door zijn bravoure. Luke was een gladjakker. Ze hadden het bewijs dat hij twee moorden had gepleegd, en ze waren bijna zeker van twee andere. En als Jack het bij het rechte eind had, had Luke Quentin binnen twee jaar zeker twaalf vrouwen vermoord, misschien wel meer. Ze wachtten op een doorslaggevend DNA-rapport over de modder van onder zijn schoenen, die Charlie uit het tapijt in Quentins hotelkamer had gehaald. Als de modder een match was, zoals Charlie hoopte, was Quentin zojuist voor de laatste keer buiten geweest.

‘Wat een flauwekul,’ mompelde Luke, terwijl hij weg schuifelde. ‘Je weet dat het geen standhoudt. Je zit maar wat te vissen. Ik heb een alibi voor elke avond. Ik ben de afgelopen twee weken nauwelijks uit mijn hotelkamer gekomen. Ik was ziek.’ Ja, dacht Jack bij zichzelf, heel ziek. Dat waren al dat soort kerels: sociopaten die niet eens met hun ogen knipperden nadat ze hun slachtoffer hadden vermoord en gedumpt, om daarna te gaan lunchen. Luke Quentin was knap en zag eruit alsof hij ook heel charmant kon zijn. Hij was het ideale type om een onschuldig jong meisje tegen te komen en haar mee te lokken naar een afgelegen plekje, waar hij haar kon verkrachten en vermoorden. Jack had wel vaker van dat soort mannen gezien, hoewel dit een van de ergste was, als het allemaal klopte. In elk geval de ergste die ze in lange tijd hadden gehad. Jack wist dat hier een hoop pers aan te pas zou komen en dat alles tot in de puntjes moest kloppen, anders zou Quentin door een onnozele vormfout vrij kunnen komen. Dat wist Charlie ook, en daarom had hij Jack de arrestatie laten afhandelen. Toen Luke werd weggeleid om gevisiteerd te worden en een politiefoto te laten maken, belde Jack zelf de officier van justitie.

‘We hebben hem,’ zei Jack trots. ‘Al onze vermoedens kloppen en we hadden geluk. En dan hadden we nog Charlie Mc-

Avoy, die zich rot heeft gerend om hem te pakken te krijgen. Als ik door al die steegjes had moeten rennen en over al die hekken had moeten springen, was die vent al in Brooklyn geweest voordat ik de eerste hindernis genomen had.' Jack was goed in vorm, maar hij was negenenveertig, en de officier en hij plaagden elkaar altijd met hun gewicht. Ze waren even oud. De officier complimenteerde hem met zijn goede werk en zei dat ze elkaar de volgende ochtend zouden zien. Hij wilde de rechercheurs die de arrestatie hadden verricht zelf spreken, zodat ze konden bepalen hoe ze met de pers zouden omgaan.

Toen Jack een halfuur later het bureau verliet, zat Luke al in zijn cel. Ze hadden besloten hem in zijn eentje te laten zitten. Hij zou de volgende middag worden voorgeleid en Jack wist dat ze tegen die tijd belaagd zouden worden door de pers. De arrestatie van de man die misschien wel meer dan twaalf vrouwen in zeven staten had vermoord, zou groot nieuws zijn. En het zou hoe dan ook de indruk wekken dat de politie van New York hun werk bijzonder goed deed. De rest was aan de officier van justitie, de openbaar aanklager en de onderzoekers.

Hij reed die avond na de arrestatie met Charlie mee naar huis. Het was een lange dag geweest en ze hadden het hotel de hele middag in de gaten gehouden. Ze hadden Luke zien weggaan, en Charlie had hem toen al willen pakken, maar Jack zei dat hij moest wachten. Hij wist niet dat ze hem op de hiel zaten, dus wisten ze dat hij terug zou komen. Er waren trouwens ook te veel mensen op dat tijdstip, en Jack wilde niet dat mensen uit het hotel gewond zouden raken. Uiteindelijk had het goed uitgedraaid voor hen. En niet zo best voor Luke.

Op dat moment zat Luke Quentin in zijn cel naar de muur te staren. Hij hoorde alle bekende gevangenisgeluiden. Op een vreemde manier was het een soort thuiskomen. Als hij

zou verliezen, zou het ditmaal voorgoed zijn, dat wist hij. Van zijn gezicht was niets af te lezen toen hij naar zijn schoenen keek, op zijn brits ging liggen en zijn ogen sloot. Hij zag er heel vredig uit.

HOOFDSTUK 2

*S*chiet op! Snel, snel!' zei Alexa Hamilton tegen haar dochter, terwijl ze haar de cornflakes en een pak melk toeschoof. 'Sorry voor het karige ontbijt, maar ik ben al laat voor mijn werk.' Ze moest zichzelf dwingen te gaan zitten en de krant door te kijken, in plaats van te staan en ongeduldig met haar voet te tikken. Haar zeventienjarige dochter, Savannah Beaumont, had heel lang, blond haar. Ze droeg het los en had een figuurtje waarvoor mannen op straat haar al sinds haar veertiende naffloten. Ze was de spil waar haar moeders leven om draaide. Alexa keek glimlachend op van de krant. 'Je hebt lippenstift op. Leuke jongen op school?' Savannah zat in het laatste jaar van een goede privéschool in New York. Ze wilde naar de universiteit en was bezig met het invullen van aanvraagformulieren voor Stanford, Brown, Princeton en Harvard. Haar moeder vond het vreselijk dat ze weg zou gaan. Maar ze had geweldige cijfers en was al even slim als mooi. Dat gold ook voor Alexa, die een lang, slank lijf had en eruitzag als een fotomodel, maar dan gezonder en knapper. Ze droeg haar haar strak naar achteren in een knotje en maakte zich nooit op als ze ging werken. Ze had er geen behoefte om